

UTASSY JÓZSEF

Hóember

A hóember, a hóember
távlata óceán, tenger.

De ma még itt áll a grundon,
házak előtt, udvarunkon:
kobakján kék, repedt fazék,
rajta jókat derül az ég.

Szeme Tatabánya szene,
süt is ám a tekintete!
Hogy süt-e?! Hú! Szinte perzsel:
udvarunkon a hóember.

Virít sárgarépa orra,
mintha sokat ivott volna
piros bort a disznótorba.

Igaz, van bánata elég:
lassan megenyhül már a lég,
egyre kegyetlenebb a nap,
sütik-verik a sugarak.

Szegény már-már arra gondol,
hogy szökjön meg udvarunkból.
Roskatagon, ám fényesen,
elinal majd egy éjjel, el.

Reggelre hült helyét leljük:
meg fazekat, szenet, seprűt.

S valami bánt, valami bosszant!
Nézünk magunk elé hosszan.

Cinke

Éhség madara,
tél cinkéje,
dér hull, zúzmara,
fák fehér vére.

Borzong a bokor
tőled, reszket.
Szél fúj, magot szór
a kóró, ezret.

Lábaid nyomán
csupa csillag
estére a táj:
de jó, hogy itt vagy!

De szeretek én
várni veled,
amíg ideér
a vén Kikelet!

Madarak fénye:
láng vagy, tűz vagy.
Európához
halália hű vaau.